

Arrest

nr. 141 307 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 5 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 december 2010, houdende enerzijds de beslissing van 9 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds de beslissing van 21 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. PIRARD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 februari 2004 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 8 maart 2004 werd haar een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 20 april 2004 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 28 juli 2005 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 10 mei 2007 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard, en kreeg de verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 19 juni 2007 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 9 mei 2008 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard, omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart.

Op 12 juni 2008 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 16 februari 2009 werd deze aanvraag wederom onontvankelijk verklaard omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart.

Op 6 maart 2009 diende de verzoekende partij andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij stelde hierbij geen paspoort meer te hebben aangezien zij die in België verloren heeft.

Op 8 oktober 2009 diende de verzoekende partij, ditmaal onder de naam SS, opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die zij op 24 november 2009 actualiseerde.

Op 9 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, op 21 december 2010 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 06.03.2009 en 08.10.2009 werden ingediend en geactualiseerd werden op 24.11.2009 door :

S(...),h, Surjit (R.R.: xxx)

nationaliteit: India

geboren te Punjab op 00.00.1983

adres: (...), 3800 SINT-TRUIDEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag van 06.03.2009 ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene diende daarnaast nog een nieuwe aanvraag in op basis van art. 9bis op 08.10.2009 op naam van S(...),r Singh, geboren op (...)1983 te Teh Neval en van Indische nationaliteit en bevatte tevens een kopie van een paspoort op naam van laatst vernoemde persoon.

Alle overige bijgevoegde documenten, namelijk een kopie van zijn bijlage 26bis, een schrijven van het Rode Kruis van 21.04.2004, 19.04.2004 en 10.02.2004 en een schrijven van een advocaat van 26.04.2009, handelen over de persoon met als naam S(...),h, Surjit, geboren op 00.00.1983 te Punjab en van Indische nationaliteit.

Er wordt echter geen enkel (begin van) verklaring gegeven dat het hier om één en dezelfde persoon zou gaan. Betrokkene dient zelf aan te tonen dat het voorgelegde identiteitsdocument op zichzelf betrekking

heeft. Het voorgelegde stuk kan bijgevolg niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde het identiteitsdocument van dhr S(...),h, Surjit.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort, identiteitskaart of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Bij onzekerheid over de identiteit van betrokkene, kan de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden.”

Op 21 december 2010 werd aan de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten - model B (bijlage 13) afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) stelt vast dat niettegenstaande de verzoekende partij in haar verzoekschrift meldt dat ze twee beslissingen wenst aan te vechten, met name enerzijds de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds, het bevel om het grondgebied te verlaten, het enig middel uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Aangezien de verzoekende partij geen middel heeft ontwikkeld tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, is het beroep onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Het door conculant aangevoerde redelijkheidsbeginsel is geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt {A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State}.

De Staatssecretaris zegt dat het aan betrokkene toekomt om aan te tonen dat het voorgelegde identiteitsdocument op zichzelf betrekking heeft.

De Staatssecretaris gaat daarbij evenwel voorbij aan het feit dat de diensten van de DVZ vingerafdrukken genomen hebben van zowel de persoon S(...),t Singh als de persoon S(...),r Singh en dat het aan de hand van voornoemde vingerafdrukken valt af te leiden dat het in casu om één en dezelfde persoon gaat.

Door niet in te gaan op de bewijsvoering die uit het eigen dossier van de Staatssecretaris blijkt, schendt de Staatssecretaris het redelijkheidsbeginsel.”

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden door, waar zij in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij zelf dient aan te tonen dat het voorgelegde identiteitsdocument op zichzelf betrekking heeft, voorbij te gaan aan het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken zowel van de persoon S(...),r Singh, als van de persoon S(...),t Singh vingerafdrukken heeft genomen. Hieruit zou blijken dat het om een en dezelfde persoon gaat.

De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Zoals de verzoekende partij aangeeft staat het redelijkheidsbeginsel de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer

het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert in haar nota met opmerkingen bevinden zich in het administratief dossier wel degelijk stukken waaruit blijkt dat vingerafdrukken werden genomen, zowel van de heer S(...)t Singh, als van de heer S(...)r Singh. In tegenstelling echter tot wat de verzoekende partij voorhoudt, kan hieruit niet worden afgeleid dat de heer S(...)r Singh en de heer S(...)t Singh een en dezelfde persoon zouden zijn. Deze vingerafdrukken werden genomen in het kader van een vreemdelingencontrole die op 3 maart 2009 plaatsvond te Sint-Truiden. In het administratief verslag van deze vreemdelingencontrole wordt vermeld bij de heer S(...)r Singh, van wie de identiteit op basis van zijn eigen mondelinge verklaringen werd vastgesteld, dat hij afkomstig is uit Bhani Mai Khan in Indië, waar hij ook geboren werd op (...) 1968. In het administratief verslag aangaande de heer S(...)t Singh, van wie de identiteit op basis van een attest van inontvangstname werd vastgesteld, wordt daarentegen vermeld dat hij in 1983 te Punjab Patalia geboren werd. In het administratief dossier bevinden zich geen andere verwijzingen naar vingerafdrukken die zouden zijn genomen.

De Raad kan de verzoekende partij dan ook niet volgen waar zij voorhoudt dat aan de hand van de voornoemde vingerafdrukken af te leiden valt dat de heer S(...)r Singh en de heer S(...)t Singh een en dezelfde persoon zouden zijn, zodat de verwerende partij op dit punt niet kan verweten worden *“niet in te gaan op de bewijsvoering die uit het eigen dossier van de Staatssecretaris blijkt”*. De verwerende partij kon dan ook in redelijkheid stellen dat de verzoekende partij zelf diende aan te tonen dat het voorgelegde identiteitsdocument op zichzelf betrekking heeft. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU